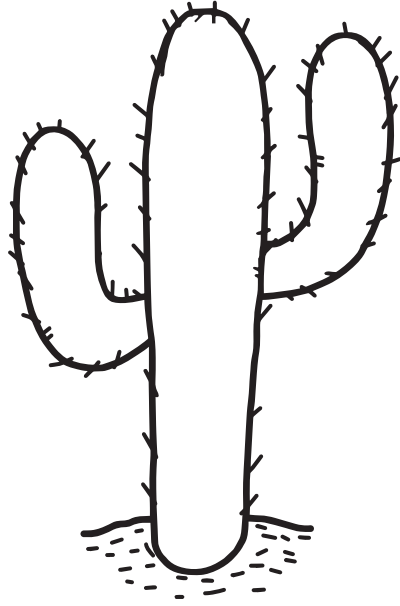


FİKRET YILDIRIM

BİR NARSİSİN GÖLGESİNDE ON İKİ AY



DESTEK YAYINLARI: 1386
EDEBİYAT: 414

FİKRET YILDIRIM / BİR NARSİSİN GÖLGESİNDE ON İKİ AY

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Cansu Poyraz Karadeniz
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Aralık 2020 (3.000 Adet)
4.-19. Baskı: Ocak 2021
20.-29. Baskı: Şubat 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-029-1

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari



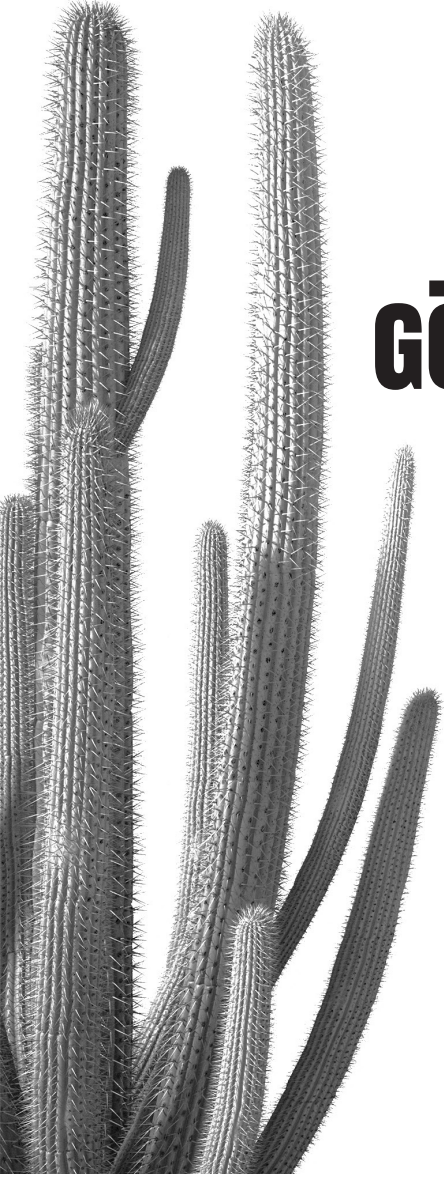
Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul



FİKRET YILDIRIM

**BİR
NARSİSİN
GÖLGESİNDE
ON İKİ AY**

*Narsis birine âşık olanın
kendi kalabilme şansı
var mıdır?*



Levent eve girdiğinde vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Tam önünden geçip gidecekken son anda Dilara'yı fark etti. Doğrusu gecenin bu vaktinde onunla karşılaşmayı ummuyordu, çoktan yatıp uyumuş olmalıydı. Dilara'ya belli belirsiz bir bakış atıp, "Yorgunluktan ölüyorum, hemen yatıp uyuyacağım" dedi, nazik ama itaat bekleyen bir sesle ekledi Levent: "Kevser'e beni dört saat sonra uyandırmasını söyle, sette çekimler erken başlayacak." Dilara ise neredeyse kendisinin bile zor duyduğu kısık bir sesle, "Hoş geldin" dedi. Levent bu kez yüzüne bile bakmaya gerek duymadan tüm isteksizliğiyle, ağız ucuyla, "Hoş bulduk" dedi.

Levent'in bu soğuk tavrı, Dilara'nın konuşma hevesini kaçırdı. Oysa saatlerdir bu anı bekliyor, sıkı bir konuşma yapmayı planlıyordu. Levent'e söylemek istediği onca şeyi bir kez daha içine atarak sustu. Zorla yüzüne kondurduğu tebessüm, anında silindi. Dilara hayal kırıklığıyla bakışlarını yere devirdi ve içinden, "Değişen bir

şey yok. Eeee, ne bekliyordun sanki aptal! Bu adamın iki günde değişmiş olabileceğini mi?” diye geçirdi.

Birden tüm vücudunda bir kaşıntı başladı. Dilara elini –son zamanlarda kendini iyice saldığından– tombullaşan vücudunda gezdirdi, rasgele denk gelen yerlerini kaşımaya başladı. Kaşın-tı azalmak bir yana, daha da şiddetlendi. Boyun ve kollarındaki kızarıklıklar gittikçe belirginleşip gözle görülür hale geliyor ama Dilara bir dakika bile durup “Bu kaşıntı da nerden çıktı?” diye sormuyordu. Levent de “Ne oluyor buna böyle?” diye sormayı akıl etmemişti. Belli ki kadının kaşıntılarının farkında bile değildi.

Dilara bu kaşıntı durumunu iyice kanıksamıştı, artık umur-samıyordu. Gayet doğalmış gibi kaşınmaya devam ediyordu. Bir şeylere alerjisi vardı besbelli ama neye karşı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Tek bildiğı, eskiden hiçbir alerjik hastalığının olma-dığıydı. Kaşınmaya devam ederken bir yandan da Levent’in arka-sından bakıyordu.

Dilara’nın düşünceleri ilk tanıştıkları günlere kaydı. Tanışalı bir yıl, evleneli ise sadece on ay olmuştu. Daha birkaç ay önce gördüğü ilgi ve aldığı sevginin yoğun izleri hâlâ silinmemiş, tüm canlılığıyla hafızasında duruyordu. Geri çağrıldıklarında anında ortaya çıkabilecek kadar yüzeyde bir yerde depolanmış hatıraları, bu çağrıya coşku ile cevap veriyordu. Gizli anıları ortaya çıkaran esrarengiz bir el, onu karamsarlığa iten, içini acıtan bu korkunç ruh halinden bir nebze koparıp alıyordu. Bu da biraz olsun güç toplamasını sağlıyordu.

Daha evliliklerinin başında Levent’te gariplikler sezinleme-ye başlamışsa da üzerinde pek durmamıştı. Ne yazık ki evlilik-lerinin üçüncü ayı dolmadan kocası Levent’in gerçek yüzü su

yüzüne çıkmış ve aralarında soğuk rüzgârlar esmeye başlamıştı. Kocasının adeta yırtınırcasına haykıran, güçlü ve yoğun duygularına karşı Dilara'nın silik, cılız duyguları tam bir orantısızlık abidesiydi.

Evliliklerinin sadece ilk on beş günü, beraber olmaya başladıkları günleri aratmayacak kadar güzel geçmişti. Levent, ilk tanıştığı günlerdeki gibi nazik ve anlayışlı davranıyor, Dilara'nın beklentilerinin tümünü karşılıyordu. Hemen her gün dışarıda vakit geçiriyorlardı. Levent onu bütün yakın çevresi ile tanıştırmıştı. Ama mutlu günlerin üzerinden çok geçmeden, Dilara'nın anlayamadığı baş döndürücü bir hızla, Levent değişmeye başlamıştı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Daha ne olduğunu anlayamadan şaka yollu aşâğılamalar, küçümseyici sözler duymaya başlayan Dilara, ilk aşamada bocalasa da ne olup bittiğini anlamaya ve sakinliğini korumaya çalıştı. Öte yandan, o üzerine titreyen adamın, kendisine olan aşırı ilgisi de bıçak gibi kesilmişti. Günlerce kafa patlatmış, ama işin içinden çıkamamıştı. Kendince mantıklı açıklamalar getirmeye çalışıyor, “Acaba evlilik aşkı öldürmüş olabilir mi?” diye soruyordu kendine. “Ama daha dün bir bugün iki... Mümkün değil, olamaz. Belli ki sorun benimle alakalı değil.”

Dilara, Levent'in başka bir sıkıntısı olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu. Ona göre, onun üstüne gitmek yerine beklemek ve ne olacağını görmek en mantıklı yoldu. Hep böyle devam edeceği yoktu ya? Bir süre ona soru sormamak en iyisi, bu dönemi atlatacak ve eski haline dönecektir diye umuyordu. Ama bir yandan bu kadar sakin davranmayı kabullenmekte de zorlanıyordu. Sürekli, “Gururumun böyle ayaklar altına alınmasına izin vermekle hata mı yapıyorum acaba? Hiç değilse bunaldığımı, daha fazla bu tutarsız davranışlarına dayanamayacağımı ima

edecek birkaç yumuşak sözcük söylesem mi acaba? Böyle aptal yerine konduğumu hissediyorum” diyordu kendine.

Bir sürü cevaplanamayan soru ve çelişkiler kafasını meşgul edip duruyordu. Son zamanlarda Levent’in tutku dolu sözlerinin ve iltifatlarının bayağı ve sahte olduğu düşüncesi aklına yatmaya başlamıştı. Kandırılmış olma düşüncesine kapılarak dehşete düşmüştü. Bu düşünce kafasında yer ettikçe, eski iyimserliği de gittikçe kayboldu. Öyle ya, onu yeterince tanııyordu. İki ay süren bir flört nasıl olduysa evlilikle sonuçlanmıştı. Levent’i daha en yakın arkadaşı Mehtap’la bile tanıştıramadan nikâh masasına oturmuştu. Evlendiği adam aslında görüldüğünden farklı biri olabilir miydi?

Dilara tüm bu duymazdan gelme, alttan alma, soğukkanlı olma çabalarının işe yaramadığını anlayınca, Levent’in karşısına dikilip hesap sorduğu günler başladı. Ama her seferinde ya geçiştirildi ya da ağır sözlerle püskürtüldü. Gerçeği onun ağzından duymak istiyordu, ama bu olmadı. Hiçbir tatmin edici cevap alamamış, üstelik Levent daha da kontrolden çıkmıştı.

Bu gece de, bir kez daha şansını denemek ve Levent’le konuşabilmek için geç saatlere kadar onun gelmesini beklemişti. Başta konuşmaya niyetli olmadığını açıkça belli eden Levent, sonra birden ne olduysa fikir değiştirdi. Dilara’nın uyumayıp halen ayakta olması ve kendisini beklemesi Levent’in canını sıkmıştı. Aslında buna takılmayabilirdi ama son zamanlarda hep yaptığı gibi, sivri diliyle saldırmayı yeğledi. Dilara’nın tüm sevecenliğiyle karşısında duruşu, sanki adamın sinirlerine dokunuyordu. Suratı gittikçe asıldı, “Neden uyumadın sen? Ne yapmaya çalışıyorsun? Aklınca sabahlara kadar eş yolu gözleyen hassas kadın rollerine mi soyundun?” diye bağırdı.

Dilara, gün geçtikçe dozu artan eleştirel saldırganlıklarının üzerinde durmamaya niyetliydi. Alınmak yerine anlamsız bir gülümsemeyle geçiştirmeye çalıştı. Tartışmaya niyeti yoktu. Onun kendisini sinirlendirip her zamanki gibi konuşmayı tartışmaya çevirmesine izin vermemeye kararlıydı. “Yo, sadece uyku tutmadı, biraz laflarız diye düşündüm” dedi ve devam etti: “Neden böyle gerginsin anlayamıyorum, bana anlatmak ister misin Levent? Senin için endişeleniyorum.”

Levent, “Gergin falan değilim. Bir derdim de yok, olsa bile senden yardım dilenmezdim zaten. Tüm gün yoruluyorum o kadar. Tabii sen çalışmadığın, yan gelip yattığın için yorgunluk nedir anlayamazsın!” dedi.

Levent’in bu saldırganlığı can sıkıcı bir hal almaya başlamıştı. Uzun süredir sabretmeye çalışan Dilara’nın artık canına tak etmişti. “Anlaşılan şimdiye kadar bilgi ve cazibenin gücünü bir silah olarak kullanıp, donanımsız gördüğün her insanı kolaylıkla alt etmişsin. Görünüşe göre onlardan biri de benim. Ama bugün, burada, bu gidişe bir son vereceğiz... Laf salatası yapıp kafamı karıştırmana, konuşmamı engellemene izin vermeyeceğim!” diye çıkıştı.

Levent, onun bu kararlılığı karşısında şaşkındı. Dilara onun toparlanmasına izin vermeden devam etti: “Bak, bana daha fazla aptal muamelesi yapma istersen. Bu evi sadece uyumak için kullandığın yetmezmiş gibi hakaretlerin de cabası. Sendeki bu korkunç değişimi kabullenmemi, sineye çekmemi beklemiyorsun herhalde, değil mi? Ne oldu sana bilmiyorum, ama her ne olduyorsa bir an önce değişip eski haline dönmeni istiyorum. Bu böyle devam edemez. Yoksa...” dedi kendini kaybetmiş bir halde. Ama

adamın dehşetle açılmış gözlerini görünce Dilara birden duraksadı. İçinden, “Kahretsin, ne yaptım ben?” diye geçirdi. Amacı onu yargılamak değildi. Kendisini tutamamış, istemediği laflar ağzından çıkmıştı. Hatalı davrandığını anladı. Onun istediği böyle bir konuşma yapmak değildi. İpleri tamamen koparıp atmak değil, ortak bir nokta bulup uzlaşmaktı amacı.

Dilara, duygusal anlamda beslenebileceği daha yakın bir ilişki kurmanın derdindeydi. Levent’i sinirlendirmek her şeyi daha da berbat edecekti. Zira bu öfkeli konuşmaları daha önce de denemişti ve sonuç ortadaydı. Her seferinde ters tepmişti. Sakinleşmeye çalıştı. Derin bir nefes alıp sevgiyle onun gözlerinin içine baktı. Sesi alabildiğine dingin ve huzurlu çıkıyordu:

“Bana bakan ama görmeyen iki çift göz görüyorum karşımda. Dünyada ben dahil tüm insanlar yok olmuş, sadece kendin varmış gibi davranıyorsun... Seninle daha fazla baş başa vakit geçirmek istiyorum. Seni daha fazla tanımak istiyorum... Sen de beni tanımış olursun fena mı? Birbirimizle yakınlaşacağımız uzun soluklu sevişmeler, daha doyurucu, derin sohbetler... Çok mu şey istiyorum senden? Bana karşı öfke dolusun... Nedenini bilmek istiyorum.”

Levent yine şaşırtmadı. “Öfff!” dedi. “Kaçınıcı kezdır aynı şeyleri duyuyorum. Ne saçma suçlamalar bunlar. Yahu kaç aydır evliyiz, halen çalışma saatlerime, yoğun iş hayatıma alışmadıysan yapacak bir şey yok!”

Dilara onun buz kesmiş duygularına ulaşamamanın hayal kırıklığıyla bocalıyordu. Bu duygu yüklü içten serzenişi, hiçbir karşılık bulamamıştı. Oysaki samimiyetin işe yarayacağından öylesine emindi ki... “Bu adamın duyguları tamamen körelmiş,

başka açıklaması olamaz... Yoksa nasıl böyle davranabilir?” diye geçirdi içinden. Bir yandan kendini toparlamaya çalışırken konuşmasına devam etti: “Mesele senin geç gelmen değil, bana karşı olan dengesiz tavırların... Bu konuda defalarca uyardım seni, ama görüyorum ki değişen bir şey yok. Aslında...” diye devam edecekti ki Levent sözünü kesti:

“Her zamanki gibi abartıyorsun. Daha önce de sordun cevapladım. Birkaç gece geç kalmışsam, kendime vakit ayırmışsam ne kötülük var bunda? Gecenin bu geç saatlerine kadar çalışıyorum ve karşılığında ne görüyorum? Bir karış surat. Hadi bakalım bekliyorum, yine ne oldu? Yüzüme vurulacak ne kabahatlerim var? Seni anlamak mümkün değil gerçekten. Tüm gün evde böyle boş boş oturuyorsun ve beni yargılamaya kalkışıyorsun. Zaten setteki o geri zekâlı herifler beni anlamaktan çok uzak. Bütün gün, yok senaryoya bağlı kalmamışım, yok doğaçlama yapmışım diye suçlamalarla boğuşup durdum. Sırf bu mesleğe olan düşkünlüğüm yüzünden, hiç istemediğim halde o dizide oynamayı kabul ettim, sen de biliyorsun. Sence ben o rolün adamı mıyım? Daha dünün ağzı süt kokan oyuncularının yanında ezilmeye zorlandığım yetmiyormuş gibi, bir de senin yakınmalarını dinlemek zorunda mıyım?” Levent hızını almıştı bir kere: “Zaten o yönetmen bozuntusu ve oyuncu müsveddeleri ile başım yeterince dertte, bir de seninle uğraşamam. O aptalın kaprislerini çekmiyorum ve ondan daha profesyonelim diye beni aşağılamaya çalıştı, biliyor musun sen? Ama onun gibi tiplere pabuç bırakacak göz var mı ben de? Elbette gerekli dersi verdim. Ama senin bu can sıkıcı hareketlerinin devam etmesi halinde ne yaparım kestiremiyorum. Yani anlayacağın, benim hayatımda uğraşmam gereken çok ciddi bir işim var.”

Dilara, olayın dönüp dolaşıp Levent ve işine geleceğini biliyordu. Konu işi olunca araya girmeye cesaret edemedi ve Levent'in içini boşaltmasını bekledi.

Levent ayağını yere sertçe vurup odada dolanıp bağırmaya başladı. "Aklınca beni diğerlerinin yanında aşağılamaya çalıştı. Senaryoda olmayan replikleri kullanıyormuşum da, kendimi role veremiyormuşum da... Hiç kimse benim rol yeteneğimi sorgulayamaz, anladın mı? Üç beş tane teknik terim öğrenmiş, papağan gibi onları tekrarlayıp duruyor. Senaryoya körü kürüne bağlı kalmak acemilerin işidir oğlum. Benim gibilerin farkı karaktere güç katmaktır. Senaryoda yanlış ya da eksik gördüğüm yerleri değiştirebilmeliyim. Hele de benim gibi tecrübeli ve yetenekli olduğumu kanıtlamış biri varsa, ona karışamazsın arkadaş. Bunun kabul edilebilir bir yanı yok!" Adam Dilara'yı bırakmış tüm ilgisini işyerinde olanlara yöneltmişti. Gözlerini kısmış hayali bir düşmanla kavga eder gibi kendi kendine söyleniyordu:

"Tamamen gerçekdışı, yalan, taraflı ve şüphesiz art niyetli suçlamalar bunlar, çok manidar, çok... Belli ki kıskanıyor beni bu yönetmen, çekemiyor. Adam beni yönetebilecek, yönlendirebilecek yeterlilikte olmadığını biliyor. O yüzden de aklınca beni aşağılamaya çalışıyor. Etrafım ahlaksız, değersiz, tehlikeli insanlarla dolu. Bende doğuştan, Allah vergisi yetenek var, hiç kimsenin önünde eğilmeye ihtiyacım yok! Zavallılar... Yeteneksizliklerinin bedelini işte böyle acemi yönetmenlerin önünde iki büklüm olarak ödüyorlar. Aslında onlarda da suç yok. Acınası herifler bunlar. Bu insanlar değersiz, yetersiz ve dolayısıyla da kusurlu adamlar..."

Dilara, Levent'in oyunculuğuna dair en ufak bir eleştirinin onu çileden çıkarabileceğini gayet iyi biliyordu. Levent'in konuşmasını

bitirmesini bekleyen Dilara, onu tekrar asıl meseleye çekmeye çalıştı:

“Yakındığımı söylüyorsun, ama ben sadece seninle bağ kurmaya çalışıyorum. Sana ulaşmak mümkün değil Levent... Sürekli beni küçümseyip yok saydığının farkında değil misin? Neden yapıyorsun bunu bana, ne suç işledim ben?”

Levent elindeki montu hızla yere fırlatıp, Dilara’nın üzerine yürüdü.

“Bak hâlâ konuşuyor. Bırak sızlanmayı! Evlenirken nasıl biri olduğumu pekâlâ biliyordun. Seni zorlamadım. Benimle evlenmek isteyen sendin, yalan mı? Haaa! Diz çöküp evlenmek için yalvardım da ben mi hatırlamıyorum acaba?”

Dilara’nın gözleri korkuyla büyüdü, bir adım geri çekildi. Bir an, onun kendisine vurabileceğini sandı, tedirginlikle konuştu:

“Ama... Ben mi seninle evlenmek için yalvardım?” Yüzünü basan sıcaklık nerdeyse nefesini kesiyor, konuşmasına engel oluyordu. Kıpırmızı kesilmiş, ağlamamak için kendini zor tutuyordu Dilara. “Günlerce peşimde dolanan, beni hediyelere, iltifatlarla boğan sen değil miydin? Nasıl böyle utanmazca, acımasızca yalan söyleyebiliyorsun?” diye sordu, Levent’in cevap vermesini beklemeden de devam etti: “Oysa benim tek derdim, onurumu ayaklar altına alan hareketlerini düzeltmen için seni son bir kez daha uyarmaktı. Bana böyle davranmaya hakkın yok! Yaptıklarının yüzüne vurmam seni böylesine saldırganlaştırıyorsa... Ben anlayamıyorum!” diye bağırdı. Dilara içinden, “Kim bu adam ya? Bu adam benim tanıştığım o naif, anlayışlı, hoşgörülü sanatçı olamaz, hayır bu o adam olamaz!” dedi.

Levent hiç orali değildi, kaşlarını alabildiğine çatmış, ileri uzattığı işaretparmağını havada tehditkâr bir biçimde sallıyordu. Sesini daha da yükseltip acımasızca devam etti:

“Şu kılığına kıyafetine bir bak, gecenin bir yarısı paçoz karı vaziyetlerinde, elini beline koyup bana hesap sorabileceğini mi zannediyorsun? Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez. İşte o kadar! Anladın mı beni?”

Dilara üstündekilere baktı, ha patladı ha patlayacak gibi duran gergin taytı, oldukça dar gelen gecelikten taşan göğüsleri, sanki kafasının karmaşasını dışa yansıtıyor izlenimi veren arapsaçına dönmüş dağınık saçları... Gerçekten de hiç iç acıcı görüldüğü söylenemezdi. Ama bunun bu şekilde söylenmiş olması yaralayıcıydı.

Dilara, onun bu orantısız tepkileri karşısında gittikçe korkuya kapılıyordu. Onu yatıştırmak için ani bir kararla geri adım atmayı, boyun eğmeye karar verdi. Kafayı o gün yaşadıklarına takmış Levent’in, kendi söyledikleriyle ilgilenmeyeceği belli olmuştu. Şu an onun ilgi odağı tamamen farklıydı. Madem öyle, başka bir yol deneyerek ona ulaşacaktı. Levent’in başrollerde olduğu dizi filmin istenilen sesi getirmediği ve yayından kalkacağı söylentisi Dilara’nın da kulağına çalınmıştı. Belli ki buna bozuluyordu.

“Sanırım sette işler yolunda gitmiyor. Ama sen elinden geleni yaptın. Yani tutulmaması, yayından kalkacak olması senin suçun değil. Hem yönetmeni biraz alttan alsan ne çıkar yani? Rahat edersin.”

Tamamen iyi niyet taşıyan bu sözler, bardağı taşıran son damla oldu. Levent daha da sinirlenip haykırdı:

“Ne o şimdi de eleştirirmen mi kesildin başımıza? O kıt zekânla bana akıl vermeye mi çalışıyorsun? Ortada bir başarısızlık falan

yok. Yok efendim yayından kalkacakmış da, tutulmamış da... Sen kim oluyorsun da benim başarıımı sorguluyorsun? Kalkmış bir de o herife yalakalık yapmamı öneriyor. Bula bula bu çözümü mü buldun? Neden o işe yaramaz fikirlerini kendine saklamıyorsun?”

Dilara, “Ben sadece...” diyecek oldu ama Levent sözünü kesti:

“Ne, sen sadece ne? Bilmediğin işlere burnunu sokma yeter. Yılın en prestijli ödül törenine birkaç ay kaldı, tek ihtiyacım olan dizinin o zamana kadar yayında kalması o kadar.”

Dilara ne diyeceğini bilmez halde çaresizce çırpınıyordu:

“Ben... Neyse, yine kendimi anlatamadım. Sürekli beni yanlış anlıyorsun. Hem senin oyunculuğunla onlarınki kıyaslanamaz bile, bunu biliyorum. Ben senin oyunculuğunu ya da yaptığın işi eleştirmedim ki. Sadece...”

Dilara’nın geri adım attığını görmek Levent’i rahatlattı. Koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı. Bilgece laflar edecek gibi gözlerini Dilara’ya dikti. İşaretparmağıyla göğsüne vurarak kendini gösterdi:

“Bu gördüğün adamı, yani beni, sıradan insanlarla kıyaslamaya devam edersen hep bu yanılgıya düşersin. Sen de benim sahip olduğum olağanüstü yeteneklere sahip olsaydın, mükemmelliğin sorumluluğunu omuzlarında taşısaydın, ne dediğimi anlardın. Bana ayak bağı olmak yerine beni desteklemelisin. İşte, senin alman gereken tek sorumluluk bu.”

Dilara artık nasıl bir belaya bulaştığını net olarak görebiliyordu. Tüm bu sözlerden sonra anlamaması fazla iyimserlik hatta aptallık olacaktı. Bu derece bir bencillik, kendini beğenme olsa olsa o tür kişilerde olurdu. Bu adam bir narsis miydi acaba? He-men ona bu sıfatı yapıştırmak istemiyordu ama davranışlarının

başka bir açıklaması yoktu. “Daha neler, iyice paranoyaklaştım. Yok öyle bir şey. Abartma Dilara... O sadece fazla kendini beğenmiş, işini takıntı haline getirmiş biri, o kadar” diyerek bu fikri aklından çıkarmaya çalıştı.

Dilara, “Elimden geleni yapıyorum. Daha ne yapmalıyım bilemiyorum... Bütün iyi niyetimle zaten arkadayım” dedi.

Levent, “Ne yapmalıyım diye soruyorsun, peki hemen söyleyeyim...” dedi. “Mesela yakınmaktan vazgeçmekten başla istersen. Şu duygusal iniş çıkışlarını da kontrol etmeye başlasan iyi olur. Ben mantığıyla hareket etmeyi ilke edinmiş biriyim. Buna alışacaksın. Senin duygusal ihtiyaçların benim ilgi alanım dışında kalıyor. Sorgusuz sualsiz beni desteklemen gerek, başka şekilde olmaz...” Birden konuşmasını kesti. Belli ki aklına gelen şey onu tekrar sinirlendirmişti. “Verdiği akla bak! O yönetmen bozuntusunu alttan almalıymışım!”

Levent bu kadar konuşma içinde cımbızla çıkarıp sadece alttan alma önerisine takılmıştı. Bunu da sık yapardı. Takıntılarına engel olamıyordu.

Dilara işin içinden çıkamaz haldeydi. Konuştukça batıyor, ne yapsa ne etse yaranamıyordu. Başını ellerinin arasına alıp sallanmaya başladı, “Allahım çıldıracağım şimdi! Yine sözlerimi çarpıttı işte. Ne zaman konuşmaya çalışsam konuyu başka yerlere çekiyor” diye kendi kendine söylenmeye başladı. Dilara artık dayanılamayacak kadar gerginleşmişti. Suratı pancar gibi kıpkırmızıydı. Öfkeden alın damarları kabarmış, gözleri çaresizlik içinde bakıyordu. Acı yakarışları adeta bir duvara çarpıp gerisingeri kendine dönüyordu. Söyledikleri karşı taraf anlamıyordu ya da daha doğrusu anlamak istenmiyordu. Bu çok

açıktı ve hâlâ bunu görmezden gelerek onunla iletişim kurmaya çabalamasının saçmalığı ortadaydı. Sendeleyerek birkaç adım attı, her an düşebilirdi, bir koltuğa attı kendini. “Yok olmayacak böyle! Seninle konuşmak mümkün değil... Deniyorum ama olmuyor. Tükendim artık. Bir şekilde ne yapıp ne edip işi kavgaya dönüştürmeyi beceriyorsun.”

Levent alay edercesine, “Ya demek öyle?” dedi.

Yumruklarını sıkıp haykırdı Dilara. “Öyle tabii! Sen... Hastasın sen! Anladın mı? Hasta! Ya Rabbi sabır ver bana, katlanacak gücüm kalmadı. Bir kerecik olsun beni anlamaya çalışsan...”

Dilara’nın bu öfkeli hali Levent’te bir duygu değişimi yaratmamış gibiydi. Yüzünde herhangi bir mimik görmek mümkün değildi. Sakince dinledi, sonra oturduğu koltukta arkasına doğru yaylandı:

“Ben gayet normalim güzelim. Bak şu haline, seni gören benim değil, senin hasta olduğunu kolaylıkla anlayacaktır. Hah! Al işte! Sinirden burnundan soluyorsun. Öfkesini kontrol edemeyen sensin. Sonra da beni suçlamaya, hesap sormaya kalkıyorsun.”

Dilara çok çaresiz ve bitkindi. Tüm enerjisinin tükenmiş olduğunu hissediyordu. Kısık sesle, “Tabii beni çıldırtmayı başar, sonra da öfkeli olduğumu söyle...” dedi. “Tamam konuşmak istemiyorum artık. Kapatalım bu konuyu.”

Levent tüm yüzüzlüğüyle, “Tabii, kaçarsın böyle işte. Haksız olduğunu biliyorsun çünkü” dedi.

Onun çenesini kapatmayacağını hatta aşağılamalarının şiddetini artırarak tırmandıracağını anlayan Dilara, çaresiz teslim olmayı seçti. Belli ki artık kendisini duymuyordu. Konuşmayı sadece kendi yapıyor ve dinliyordu.